

села от Разградската каза (Арнаут, Караарнаут и Хърсово). Вж. Борбите на българите..., с. 8 сл. На 13 окт. 1872 г. Св. Синод на Българската екзархия избира архимандрит Симеон за Варненско-Преславски митрополит. На 1 декември с.г. той пристига от Цариград във Варна, а на 4 с.м. е посрещнат в Шумен. След Освобождението (1878) Котел и Жеравна, Медвен, Градец, Ичера и Катунце остават в пределите на Източна Румелия и влизат в диоцеза на Сливенската митрополия (Юб. книга на Катедралния храм „Св. Димитър“ в гр. Сливен..., 52-53 и сл.; В. Тонев. Котел..., с. 188).

⁷¹ Митрополит Серафим Сливенски (Златан Груев Кинов) (1819-1896) - родом от Пирдоп. Абаджия в Цариград (1835-37), учител в родния си град (1837-43), учи в Свищов при Христаки Павлович (1843-47) и учителства отново в Пирдоп (1847-48) и след това в Пловдив (1848-49). На 1 февр. 1849 г. е ръкоположен за свещеник и служи в църквите „Успение Богородично“ и „Св. Троица“ в пловдивския кв. Каршиака (1866-71). През 1869 г. се замонашва с името Серафим и е хиротонисан за архимандрит. Председател на българската църковна община в Татар Пазарджик (1869-72). След учредяването на Българската екзархия е избран за Сливенски митрополит (30 апр. 1873). Вж. С. Табаков. Опит..., Т. II, 288-289, 311, 319, 454, 490, 499, 550; Юб. книга на Катедралния храм „Св. Димитър“ в гр. Сливен..., с. 98, 108-116; БВИ, с. 588; Б. Цацов. Архиереите..., 234-235.

⁷² Христо Николчов („Пан Поручик“) - един от обществено изявените жители на с. Градец преди Освобождението. Учи в Сливен, работи (гурбетства) в Браила като терзия (шивач). През 70-те години на XIX в. е касиер на църковно-училищната каса към храма „Св. Пророк Илия“ и основава първия колониален магазин (болт) в Градец. След 1878 г. издейства стипендия на Христо Великов (1869-1903) - сирак от Градец, да завърши инженерство в Гант (Белгия). Прозвището „Пан поручик“ му е дадено от поляците в казак-алая (казашкия полк) на Садък паша (Михаил Чайковски), част от който е разквартируван през 1870 г. в Градец и преследва четата на сливенския хайдутин Панайот Хитов в Стидовския балкан, тъй като Хр. Николчов се изявява със своята инициативност при организирането на потери, съвместно с населението. Негов син е Димитър Христов (1870-1944) - по образование юрист, лидер на един от лидерите на Прогресивно-либералната партия, поддиректор на Народната библиотека в София (1890-95), секретар на Софийската областна търговско-индустриална камара (1895-1902), народен представител в V ВНС (1911) и в XII, XIII, XIV, XVIII, XIX и XXI ОНС (1901-27), министър на земеделието, на промишлеността и труда и на железниците, пощите и телеграфите в кабинетите на Иван Евстр. Гешов и д-р Стоян Данев (1911-13) и на проф. Александър Цанков и Андрей Ляпчев (1924-30). Вж. Хр. Димитров. Село Градец..., с. 64, 71, 92-94, 135-136, 158-160; Т. Ташев. Министрите в България 1879-1999 г. Енциклопедичен справочник. С., 1999, 491-492.

⁷³ Димитър Д. Стоянов - най-малкият от братята на В. Д. Стоянов.

⁷⁴ Поп Тодор Иконом (1814-1889) - родом от Жеравна. Син на жеравненския свещеник поп Тодор поп Герасимов - обесен в Търново като участник във Велчовата завера (1835). Учи в килийно училище в Жеравна, а на 21 март 1840 г. е ръкоположен за свеще-